

Bože, děkuji ti

Kamil, Lukáš, Mirek a Radek ovládají sedmou třídu. Chtějí zotročit i nového žáka Jirku, který hledá ochranu v partě ministrantů. Zatím měli násilníci „navrch“. Veškerá snaha ministrantů byla dosud marná, až nakonec Jirka utekl ze školy, aby hledal ochranu doma. Ale maminku tam nenachází – tušila nějakou špatnost a vydala se pomoci synovi do školy. Ale to už ministranti přesvědčili třídní učitelku, že Jirka je šikanován a je třeba zasáhnout. Jdou mu na pomoc. U domovních dveří ho však zastihli dříve Kamil s Lukášem a zdrcený Jirka jim slíbil poslušnost. A tak se třídní učitelka od samého Jirky dozvěděla, že je vše v pořádku a že utekl domů ze strachu z písemky. V té době už byla maminka v kostele a vroucně se modlila: „Pane Ježíši, Jirka je přece Boží dítě, tvoje dítě. Věřím, že se o něho postaráš.“

Honza s dalšími třemi ministranty se vracejí nešťastni do školy. Vědí, že Kamil se svou partou je opět předběhl. Vůbec nevědí, kde Jirka je a co se mu stalo. Teď právě začíná přestávka mezi čtvrtou a pátou vyučovací hodinou. Musí zajít hned do kabinetu za jeho třídní učitelkou. Ze šatny berou schody po dvou. Rozhodli se nakouknout do sedmé třídy, zdali se Jirka přece jen nevrátil do školy.

Netuší, co se tam děje. Kamil se rozhodl prověřit poslušnost nového poddaného před celou třídou.

„Olízneš mi přezůvku,“ poručil mu hned po odchodu učitelky.

Jirka se zděsil. Ale to už byl v kruhu spolužáků a spolužaček, kteří neprodyšně uzavřeli nerovné soupeře. Ke dveřím se přesunula dvojice hlídačů, kteří vzápětí ohlašují ministranty. To nechává Kamila klidným. Chladnokrevně pronese: „Jenom ať vidí, kdo je tu pánem!“

„Olízni přezůvku!“ křičí Kamil, aby ho slyšeli i Jirkovi ochránci u dveří.

Nešťastník si kleká, aby se dotkl jazykem nataženého nártu pravé nohy. Navenek vypadá vše hladce.

Ale co prožívá Jirka uvnitř v duši? Hnusí se mu ponožky i vychozené papuče. Sugeruje si, jak strašně Kamilovy nohy páchnou. Ne, ať mu dá jiný úkol, to lízání nezvládne. Mírně pozvedá hlavu, aby si pohledem vyprosil změnu úkolu. Ale to už nad ním zvolá Honza: „Co to děláš?“

V příštím okamžiku stojí Jirka na nohou.

„Olízneš nohu, nebo ne?“ vyhrožuje Kamil.

Honza ho lehce chytá za rameno a vyzývá: „Pojď s náma!“

Ale Jirka není schopen pohybu. Kamil cítí, že teď se láme chléb, není místo pro slabost.

„Sliby se plní!“ oboří se na zdecimovaného spolužáka a pěstí ho zasahuje do čelisti.

„Jau,“ zařve Jirka bolestí a nemůže vrátit zkrivenou čelist zpět.

Dostává však úder od Lukáše z druhé strany.

„Jau!“ zaúpí znovu, ale má alespoň rovnou pusou.

Ale to už zasahuje Honza. Vrhá se na Kamila a povaluje ho na zem. Než se další z ministrantů Vašek pustí do boje, stačí prozvonit Dominika. Čtyři ministranti na čtyři sedmáky! Honza silou i postavou převyšuje ostatní. V mžiku má pod sebou Kamila a drtí mu paže. Vůdce řve bolestí i vztekem na své „párijce“: „Co čumíte? Do nich!“

Š
I
K
A
N
A

V SEDMÉ

TŘÍDĚ

Píše

Josef Janšta

Kreslí

Dominik Strnad

Nikdo se nehýbe. Dokonce většina ustupuje. Liduška už nemůže dál umlčovat svědomí. Běží pro pomoc. Kamil to i přes svou pozici vidí a křičí na hlídače u dveří: „Chyťte ji!“

Honza ho umlčuje, navíc ho převrací na záda, kroutí mu rukou a křičí: „Vzdejte se!“

„Nikdy!“ řve Kamil a přivolává tak na pomoc Mirka, který přemohl Michala, nejslabšího z ministrantů.

Karta se obrací. Honza je najednou na zemi a Kamil s Mirkem se sápu na něho. V té chvíli opouští gymnázium Dominik. Než doběhne, musejí kamarádi vydržet více než minutu. Ale to už otevírá Liduška dveře kabinetu. Celá zadýchaná hlásí: „Strašně se tam bijí.“

„Kdo a kde?“ ptá se učitelka, která tuší, že to bude kolem té šikany v její třídě.

„U nás,“ odpovídá děvče a s chutí ohlašuje jména čtyř darebáků.

„A s kým se bijí?“

„S kluky, kteří brání Jirku.“

„Už tam běžím,“ rozhoduje se učitelka a doufá, že za tu půlminutu, než tam doběhne, si kluci moc neublíží.

S modlitbou na rtech míří do školy i Jirkova maminka. Nedalo jí to. Jakmile se pomodlila v kostele a vyřídila něco ve městě, zašla domů – kdyby náhodou přišel Jirka. Když našla prázdný byt, rozhodla se jednat – pokud nebude ve škole, zalarmuje policii.

První z trojice vbíhá do sedmičky Dominik. V té chvíli je o osudu bitky rozhodnuto.

„Zbabělci,“ vříská Kamil, když ho silný mladík stahuje z Honzy.

„Ty máš tak co vykládat!“ křičí na něho také Dominik a kroutí mu rukou.

Ale to už vstupuje do třídy učitelka. Prvně se její pohled sveze na Dominika. Zaječí na něho: „Co tu děláš?“

„Pořádek, když vy to nedokážete.“

Učitelka se nezmůže na odpověď. Co by taky řikala? Je navýsost jasné, že to jako třídní nezvládla. Navíc zná Dominika dobře. Patřil ještě vloni k nejlepším žákům ve škole. Nikdy nelhal a pravda byla vždy na jeho straně. K tomu vedle ní stojí Jirkova maminka. S vytřeštěnými očima se dívá na svého syna, jehož oblečení se změnilo v pomačkané cáry.

„Tak už dost,“ zakřičí a dělá si tak prostor pro svou autoritu třídní učitelky.

Kamil ví, že nyní musí útočit, proto křičí: „Zase nás napadli, museli jsme se bránit.“

„Cha, cha, cha!“ směje se Dominik, „teď už na tebe, povedený ptáčku, došlo.“

Obrací se k třídní učitelce a začíná vysvětlovat: „Kamil, Lukáš, Mírek a Radek šikanují celou třídu...“

„Lže a nemá tu ve škole co pohledávat!“ osočuje Kamil vedoucího ministranta.

Ale učitelka Dominikovi naslouchá. Kamil a jeho parta ztrácejí půdu pod nohama. Bývalí vládci třídy jsou zděšeni náhlou změnou situace. Po skončení líčení se učitelka zeptá: „Je to tak, Liduško?“

Děvče nezvedá hlavu. Zakódovaný strach z Kamila se hlásí ke slovu. Naprosté ticho ve třídě jí však velí mluvit. A svědomí se tentokrát již umlčet nedá.

„Ano, je to tak,“ říká jasně.

A pak se přidávají další holky. Učitelka je zděšena tím, co se dělo v její třídě. Jirka při tom cítí slabost. Zná se. Někdy se mu stává, že omdlí. Musí dojít k mamince. Sotva se o ni opře, začíná se slabostí potit. Ale to už ho maminka tiskne k sobě a síly se mu vracejí.

„Děkuji ti, Bože,“ šeptá a pak se přiznává, že dneska ze strachu lhal. Tak jako to až dosud dělali všichni. Přiznává, že nebýt party ministrantů, nedovolal by se pravdy.

„Bože, děkuji ti,“ šeptá, když vypovídá Honza.

A v duchu dodává: Děkuji ti, že je to za mnou. Děkuji ti za Dominika, Honzu, Lukáše a všechny další. Děkuji ti za ministranty.

